

Dünkü yazıda bir çok çeşit hocalar bulunduğundan bahsetmiştim. Sormak normal: Bunların hangisi doğru?

Şahsen hangisinin doğru olduğuna karar verecek kadar derin görmüyorum kendimi, daha doğrusu bu insanların hangisinin *daha doğru* olduğuna karar vermek için, hepsinden daha doğru olmak lazım; ben en doğru olmalıyım ki hocalarımıza bakıp, *bunların arasında en doğrusu şu* diyebileyim. (Paradoksu farkettiler mi mantıkçı?)

Ancak tabii ki kulp takmak için tahsile ve yeteneğe ihtiyaç yok. Yani bu hocaların hepsine bir kulp bulabilirim, falanca Şia'ya yakın, filanca uydurma hadisleri bile kabul ediyor, fulanca cemaati namına pragmatizmin dibine vurmuş, felancanın kendinden başka referansı yok, fölanca fazla kibirli... diye uzatırım. Bana hocanı getir, kulp takayım.

Yine de hiçbirine *yanlış* demek için bahane değil. Hepsinin bir yanlışı varsa, doksandokuz doğrusu var. Belki daha fazladır. Bilemiyorum.

O sebeple bu adamları kocaman bir ekmek kırıntısını çekiştire çekiştire taşıyan karıncalara benzetiyorum. Hepsi yekdiğerine çatıyor, ama hepsinin çekiştirmesiyle ekmek yuvaya doğru ilerliyor. Hiçbiri ekmeği tek başına taşıyamaz ama biri giderse de ekmek taşınmaz değil...

Hepsine eşit uzaklıkta olduğumu söyleyemem. Kendi çapımda ekmeğin bir köşesinden ben de çek-iştiriyorum çünkü, ama diğerlerinin ekmeği bana bırakıp gitmesini de istemem, herkesin yanlışı göstererek birine ihtiyacı var, aralarında *ekmel birinci* olmadığı için, hocaların da.